

lečností vedených a na úspěšnost stížností, vznesených rekurenty na nejvyšší správní soud ve věcech této společnosti se týkajících, nezakládá hmotněprávní poměr stěžovatelů k řečenému zápisu a může jíti nejvýše o nepřímé dotčení jejich zájmů.

Ošem to nemůže změnit nic na stavu věci, že nejvyšší soud, odmítнув dovolací rekurs pro nedostatek legitimace stěžovatelů, nepustil se do řešení otázky ve věci samé.

A tak zůstala — alespoň prozatím — nerozřešena otázka, zda skutečně byla Československá obilní společnost zřízena jednostranným, výsostným zásahem státu, když vlád. nař. č. 137/34 sb. n. s. mluví o tom, že společnost bude utvořena příslušnými zájmovými organisacemi, jež stát k tomu pověřil, že při tomto ustavení neplatí čl. 208, resp. 211 obch. zák., ač z § 9 cit. vlád. nař. jde najevo pravý opak a teprve vlád. nař. č. 193/1937 Sb. z. a n. to výslovně stanovilo, a nerozřešena zůstala otázka, zda lze vlád. nař. čís. 193/1937 Sb. z. a n., jež nabylo účinnosti 21. července 1937, vztáhnouti na sporný zápis společnosti do obchodního rejstříku, který byl proveden 20. července 1937 a zda toto nařízení bylo platně vydáno.

Pravíme, že prozatím, poněvadž je možno, že některý ze sporů, které stěžovatelé se společností vedou (zejména z doby před protokolací Čsl. obilní společnosti), se dostane až před nejvyšší soud, který pak přece jen bude museti kousnouti do tohoto, zdá se, hořkého jádra, jakým jest otázka právní existence Čsl. obilní společnosti.

* *

Individualisace zabavené pohledávky.

Návrh na povolení exekuce uváděl, že na vymáhanou pohledávku nebylo povinnou stranou nic zapláceno, že povinná strana, jak se vy-

máhající strana dověděla, má prý pohledávku proti XY za dodané tapety a v důsledku toho žádala vymáhající strana, aby bylo vydáno usnesení, jímž k vydobytí vymáhané pohledávky se povoluje zabavení a přikázání k vybrání »pohledávky, kterou má prý povinná strana za poddlužníkem XY v částce + — Kč 2000.—«, aniž bylo uvedeno cokoli bližšího o této pohledávce.

Jelikož taková exekuce se povoluje razítkem, byla také tato exekuce povolena razítkem, a to »dle návrhu«, takže soudním usnesením bylo povoleno zabavení a přikázání k vybrání pohledávky, kterou prý má povinná strana proti osobě XY, aniž byl uveden právní důvod nebo jiná individualisace této zabavené pohledávky. Jen toto usnesení se doručuje, jak známo, poddlužníku, a jen toto usnesení jest výrokem soudním. Povinná strana cítila se dotčena tímto usnesením, poněvadž měla i jiné pohledávky proti osobě XY, a měla tedy zájem na tom, aby z usnesení, jímž byla exekuce povolena, bylo zřejmo, která z těchto pohledávek byla zabavena. Ohledně takové pohledávky totiž ztratí povinná strana aktivní legitimaci a naopak vymáhající strana ručí za to, že bude pohledávka vymáhána a že se liknavostí ve vymáhání nepromlčí nebo nestane nedobytnou. Proto podala povinná strana rekurs, jemuž krajský soud civilní v Praze pod č. j. R V 734/37 vyhověl, zamítl návrh na povolení prozatímní exekuce a uvedl v důvodech:

»Stěžovatelka dovozuje, že v napadeném usnesení, jež jí bylo doručeno, není uvedeno, z jakého právního důvodu má pohledávku proti poddlužníkům, jest prý tudíž vydáno na podkladě formálně vadného exekučního návrhu, jemuž nemělo býti vyhověno.

Stěžovatelce nutno přisvědčiti, že v exekuční žádosti bylo sice uvedeno, že má povinná strana za poddlužníky pohledávku za dodané tapety, tento právní důvod pohle-

dávky povinné strany není však uveden v návrhu usnesení; poněvadž byla exekuce povolena razítkem, nebyl také uveden na rubrice doručené stěžovatelce.

Ze shora uvedeného tudíž vyplývá, že nebylo vyhověno předpisu § 54, čís. 3 c. ř. s. podle něhož má návrh na povolení exekuce obsahovati vše co podle povahy toho případu jest důležitým pro usnesení, jimž exekuce má býti povolena.

Jde-li tudíž o zabavení pohledávky povinného proti podlužníku, nepostačí udati pouze jméno a bydliště podlužníka, nýbrž také právní důvod pohledávky.

Tento právní názor jest zastáván konstantně teorií (srov. Neumann-Lichtblau) Konkreuter, díl II., str. 243, Hora, Soustava exekučního práva, str. 241), a byl zastáván jak judikaturou býv. nejvyššího soudu rakouského (srov. ku př. R III 376/12) pak i našeho (srov. rozh. 4796 Sb. v.).

Další rozhodnutí Sb. n. s. 8682, vyslovalo sice, že podle okolností případu postačí někdy k individualisaci majetku, na nějž má býti vedena exekuce, uvedení pohledávky s jménem a adresou podlužníka i bez udání právního důvodu, avšak jenom tehdy, když tyto údaje postačí k individualisaci a nezáleží při tom na důvodu pohledávky.

Než v našem případě již sám vymáhající věřitel pokládal za nutné uvést právní důvod pohledávky za účelem její individualisace, což vyplývá jasně z obsahu exekuční žádosti. Pochybil tudíž prvý soud, když povolil exekuci podle návrhu postrádajícího udání právního důvodu pohledávky, obzvláště když nepokládal za vhodno, zjednatí nápravu podle §§ 84 c. ř. s. a 78 ex. ř.»

Proti tomuto rozhodnutí podala vymáhající strana rekursdovolací, jemuž nejvyšší soud vyhověl rozhodnutím z 31. května 1938, R I 747/38 a obnovil usnesení soudu I. stolice, v němž pohledávka vůbec individualisována nebyla. V důvodech uvedl:

Podle § 54, čís. 3 ex. ř. stačí, jsou-li, jak tomu bylo v tomto případě, údaje sloužící k individualisaci zabavené pohledávky uvedeny v návrhu na povolení exekuce, a nevyžaduje se, by se tak stalo v návrhu usnesení, jak rekursní soud míní. Bylo proto dovolacímu rekursu vyhověti a změnou napadeného usnesení obnoviti usnesení prvního soudu.

Toto rozhodnutí nejvyššího soudu jest zřejmě vadné. Petit exekučního návrhu byl neurčitý a kdyby nej-

vyšší soud měl za to, že soud smí jíti ultra petitum (což nesdílíme), pak by byl býval musil alespoň doplniti usnesení soudu I. stolice, jímž byla exekuce povolena, tak aby zabavená pohledávka byla individualisována. Máme za to, že návrhem na povolení exekuce jest právě jen návrh usnesení. Máme však také za to, že právě výrok soudu musí obsahovati individualisaci zabavené pohledávky, neboť jen tento výrok soudu se označuje podlužníku doručením povolovací rubriky, takže pro podlužníka platí jen to, co jest v usnesení uvedeno.

Jest doufati, že citované rozhodnutí nebude počátkem nějaké nové praxe, která by byla s hlediska právního i hospodářského povážlivá.

Splácení pohledávek podle § 125 ex. ř.

I. Rozhodnutí nejv. s. č. 16.838.

Ve Sbírce rozhodnutí nejvyšších stolic soudních republiky Československé je uveřejněno pod č. 16.838 rozhodnutí nejvyššího soudu, které obsahuje nový výklad § 125, I. odst. ex. ř. pod právní větou: »Vede-li několik vymáhajících a zároveň hypotekárních věřitelů exekuci vnucenou správou nemovitosti, rozhoduje při rozvrhu výtěžkových přebytků z vnucené správy nemovitosti pro zapravení úroků, které dospějí za vnucené správy nebo jsou zadrženy z posledního roku před povolením (§§ 120, č. 5, 124, č. 3 ex. ř.) pořadí jejich zástavních práv, avšak pro splácení jistiny pohledávek, k jejichž vymožení byla povolena vnucená správa (§ 125 ex. ř.), je rozhodující pořadí jejich úkojných práv (§ 104 ex. ř.).« Skutkový podklad rozhodnutí je tento: Na nemovitost dlužnice vkladem nabyli pro svoje pohledávky práva zástavního Josef L. dne 26. X. 1928, kdežto